

РЕШЕНИЕ

№ 33

гр. Пазарджик, 07.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПАЗАРДЖИК в публично заседание на дванадесети януари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Венцислав Г. Петров

при участието на секретаря Нели Ив. Въгларова
като разгледа докладваното от Венцислав Г. Петров Гражданско дело № 20235200100143 по описа за 2023 година

Предявен е иск по чл. 422, ал. 1 от ГПК от Г. Х. Б., ЕГН *****, с адрес: гр. П., бул. ***, чрез адв. С. от АК - Пловдив, срещу Община Велинград, ЕИК 000351580, с адрес: гр. Велинград, ул. „Хан Аспарух“ № 35, представлявана от кмета К. К., за признаване за установено, че ответникът дължи сумата от **154 424.05 лева**, представляваща адвокатско възнаграждение, определено на основание чл. 36, ал. 3 вр. ал. 1 от ЗАдв с решение на Адвокатски съвет - Пловдив за осъществено процесуално представителство по т. д. № 173/2016 г. на ОС - Пазарджик, за което е издадена Заповед за изпълнение № 8/06.01.2023 г. по ч. гр. д. № 19/2023 г. на РС - Велинград, поправена с разпореждане № 406/21.03.2023 г. по същото дело (за главница от 124 424.05 лева, част от общ размер от 154 424.05 лева), както и Заповед за изпълнение № 3/05.01.2023 г. по ч. гр. д. № 5/2023 г. на РС - Велинград, поправена с разпореждане № 398/21.03.2023 г. по същото дело (за главница от 30 000 лева, част от общ размер от 154 424.05 лева), ведно със законната лихва върху главницата от 124 424.05 лв. от 06.01.2023 г. до окончателното плащане, респ. върху главницата от 30 000 лева от 04.01.2023 г. до окончателното плащане.

Предявеният иск се основава на следните **фактически твърдения**:

В исковата молба се излага, че ищецът в качеството си на адвокат е осъществил процесуално представителство на ответника по т. д. № 173/2016 г. по описа на Окръжен съд - Пазарджик, по което дело общината е била втори ответник, наред с „Еко Титан“ ЕООД, клон София, ЕИК 1055475260020, по иск с правна квалификация чл. 464 от ГПК вр. чл. 26, ал. 1, пр. 1 от ЗЗД, предявен от В. М. С., ЕГН *****, и с цена на иска в размер на 13 431 362.45 лева. Процесуалните действия във връзка със спора са

подробно описани. Поради приета недопустимост на иска, производството е прекратено с определение на първоинстанционния съд, влязло в сила след проведен институционален контрол, на 10.01.2018 г. Твърди се, че понеже между страните не е бил сключен договор за процесуално представителство нито към датата на писменото упълномощаване с пълномощно изх. № 92-00-2428/10.10.2016 г., нито по-късно, възнаграждението за адвоката се определя от адвокатския съвет - чл. 36, ал. 3 от ЗАдв - цитира съдебна практика. На това основание, ищецът е отправил искане до Адвокатски съвет - Пловдив за определяне на адвокатското му възнаграждение по делото, като с протокол № 22 от 19.10.2022 г. и решение № 392 от 19.10.2022 г. адвокатският съвет е определил адвокатско възнаграждение на ищеца за извършените по т. д. № 173/2016 г. действия в размер на 154 424.05 лева с ДДС. Подробно описва и извършените процесуални действия и дадени от съда указания по двете заповедни производства, по които са издадени и двете заповеди за изпълнение. Моли за уважаване на иска с присъждане на разноски.

Моли за уважаване на иска с присъждане на разноски.

В срока по чл. 131, ал. 1 от ГПК ответникът Община Велинград, чрез адв. С. от АК - Пазарджик е подал отговор на исковата молба, с който излага становище за неоснователност на иска. Правят се доводи, че самото предявяване на исковата молба от Васил Стоянов защитава интереса на общината, тъй като, ако се признае за нищожен договора за обществена поръчка № 31/16.02.2009 г., сключен между „Еко Титан“ ЕООД и Община Велинград, последната би се освободила от отговорността да заплати претендираните от „Еко Титан“ ЕООД задължения, за които е образувано изпълнително производство при ЧСИ Г. Захариев. Признава се факта, че с пълномощно изх. № 92-00-2428/10.10.2016 г. кмета на общината упълномощава адв. Г. Б. да представлява и защитава Община Велинград в производството по т. д. № 173/2016 г. на ОС - Пазарджик. Излага се, че в подадените отговор на исковата молба и допълнителен отговор на допълнителната искова молба, адв. Б. не е изложил ясно становище, което да охранява интереса на ответника. Излагат се сходни аргументи и относно проведеното частно производство. Впоследствие производството е прекратено, като се обобщава, че този резултат не е в интерес на общината. Аргументира се, че адвокатското възнаграждение е за извършена дейност и/или за постигнат резултат. Но винаги следва да е за дейност, която е в полза на представлявания и е пряко насочена за защита на неговите интереси. Излага се, че при сравнителен анализ на чл. 24, ал. 1, т. 2 и 3 от ЗАдв се налага извод, че изготвянето и подаването на отговор на исковата молба и допълнителен отговор е вид адвокатска дейност, но тя не представлява същинско процесуално представителство пред съд. Прави се възражение за погасяване на иска по давност. Навеждат се доводи, че падежът за плащане на дължимото адвокатско възнаграждение, когато не е уговорено такова, е с изпълнение на поръчката, което в случая е с подаването на частна касационна жалба вх. № 7980 от 13.10.2017 г. От този момент е започнала да тече

петгодишна давност, която е изтекла на 13.10.2022 г. Моли за отхвърляне на иска с присъждане на разноски.

По допустимостта на производството:

Легитимацията на страните съответства на твърденията на ищеца.

Сезиран е родовокомпетентният съд – чл. 104, т. 4 от ГПК.

Спазването на установен от законодателя преклузивен срок е абсолютна процесуална предпоставка за съществуване на правото на иск. В конкретния случай правото на иск на кредитора е обвързано от депозирано от длъжника в заповедното производство в срок надлежно възражение. При обусловеността на правото на иск на ищеца от надлежно извършено процесуално действие на ответника служебната проверка на съда, разглеждащ установителния иск, обхваща и наличието на възражение на длъжника по чл. 414, ал. 1 от ГПК и спазването на срока по чл. 414, ал. 2 от ГПК за подаването му пред съда по заповедното производство, като преценката на съда в заповедното производство, изразяваща се в даване на заявителя на указания по чл. 415, ал. 1 от ГПК не обвързва съда, разглеждащ установителния иск (така т.10а от ТР № 4/2013 г.).

От служебно изисканото и приложено ч. гр. д. № 19/2023 г. на РС - Велинград по образуваното заповедно производство се установява, че заповедта за изпълнение № 8 е издадена на 06.01.2023 г., същата е връчена на ответника на 11.01.2023 г. Ето защо подаденото от ответника на 19.01.2023 г. възражения по чл. 414, ал. 1 от ГПК следва да се приеме, че е в едномесечния срок по чл. 414, ал. 2 от ГПК. Ищецът е уведомен за депозираното възражение на 10.02.2023 г., като искът, по който е образувано първоначално гр. д. № 144/2023 г., е предявен на 01.03.2023 г., т. е. същият е в едномесечния срок по чл. 415, ал. 4 от ГПК и е допустим.

От приложеното ч. гр. д. № 5/2023 г. на РС - Велинград по образуваното заповедно производство се установява, че заповедта за изпълнение № 3 е издадена на 05.01.2023 г., същата е връчена на ответника на 06.01.2023 г. Ето защо подаденото от ответника на 19.01.2023 г. възражения по чл. 414, ал. 1 от ГПК следва да се приеме, че е в едномесечния срок по чл. 414, ал. 2 от ГПК. Ищецът е уведомен за депозираното възражение на 10.02.2023 г., като искът, по който е образувано първоначално гр. д. № 143/2023 г., е предявен на 01.03.2023 г., т. е. същият е в едномесечния срок по чл. 415, ал. 4 ГПК и също е допустим.

За да приеме гр. д. № 144/2023 г. по описа на ОС - Пазарджик за общо разглеждане и решаване с настоящото гр. д. № 143/2023 г., съдът е съобразил мотивите на т. 3 от ТР 3/2016 г. от 22.04.2019 г. по тълк. дело № 3/2016 г. на ОСГТК на ВКС, представляващо и задължителна съдебна практика, че не е налице процесуалната пречка по смисъла на чл. 126 от ГПК за допустимост на последващия частичен иск, когато между същите страни, на същото основание и за същото вземане е предявен частичен иск, по който по-рано

заведеното дело е висящо, ако предявените частични искиве се отнасят до различни части от вземането. В този случай производството по последващия частичен иск следва да бъде спряно на основание чл. 229, ал. 1, т. 4 от ГПК или двете дела да бъдат съединени за разглеждането им в едно производство и издаване на общо решение по тях на основание чл. 213 от ГПК (както е процедирано в случая).

Според Определение № 17/4.02.2015 г. на ВКС по ч. гр. д. № 5218/2014 г., II г. о., при съединяване на дела по чл. 213 от ГПК, преценката за размера на цената на иска (включително с оглед определянето на родово компетентния като първа инстанция съд) следва да се извършва при отчитане естеството на връзката между отделните дела, т. е. когато, видно от обстоятелствената част на исковите молби, връзката между исковите се състои в идентичността на облигационното правоотношение, по отношение на което претенциите по отделните дела съставляват части от едно вземане, то следва да се приеме, че след обединяването на делата не се касае до обективно кумулативно съединяване на искиве, а до една обща претенция, чиято цена е равна на сбора от претенциите по отделните съединени дела.

От фактическа страна съдът приема следното:

На основание чл. 146, ал. 1, т. 3 и 4 от ГПК за безспорно и ненуждаещо се от доказване е прието обстоятелството, че ищецът Г. Б., в качеството си на адвокат, е бил упълномощен от кмета на Община Велинград К.К. с пълномощно изх. № 92-00-2428/10.10.2016 г. да представлява и защитава общината в производството по т. д. № 173/2016 г. по описа на ОС - Пазарджик, вкл. процесуално представителство по същото, до окончателното приключване на делото във всички инстанции.

Видно от изисканото и приложено по настоящото дело т. д. № 173/2016 г. на ОС – Пазарджик, производството е образувано по искова молба вх. № 9002/29.09.2016 г. на В. М. С. срещу „Еко-Титан“ ЕООД и Община Велинград по предявен отрицателен установителен иск с правно основание чл. 464 от ГПК. Ответникът Община Велинград е подал както отговор на исковата молба, така и допълнителен отговор на допълнителната искова молба, чрез пълномощника си адвокат Г. Х. Б.. С определение № 132 от 06.03.2017 г. по т. д. № 173/2016 г. съдът на основание чл. 374 ГПК се е произнесъл по всички предварителни въпроси и по допускане на доказателствата, като е насрочил делото за разглеждане в открито съдебно заседание на 18.04.2017 г. Впоследствие съдът е преценил иска за недопустим, като с определение № 226 от 06.04.2017 г. е прекратил делото на основание чл. 130 от ГПК поради отпадане на правния интерес на ищеца за водене на делото вследствие на извършено във висящото производство погасяване на неговото вземане от трето лице.

Прекратителното определение е било обжалвано от ищеца пред Пловдивския апелативен съд, който с определение № 290 от 12.07.2017 г. по в. ч. т. д. № 388/2017 г. е потвърдил първоинстанционния съдебен акт. При

обжалване пред ВКС въззивното определение не е допуснато до касация, видно от определение № 22/10.01.2018 г. на ВКС по ч. т. д. № 2622/2017 г., II т. о., с което производството окончателно е приключило. В описаните частни търговски дела участие е вземал и ответникът, чрез пълномощника адв. Г. Б., който е изготвил съответните отговори по реда на чл. 276, ал. 1 от ГПК. Междувременно, по делото са се провели и производства по чл. 248, ал. 1 от ГПК за допълване на прекратителното определение досежно разноските, иницирирана от ищеца, както и по допускане на обезпечение на висящия иск по подадена молба от ищеца по реда на чл. 389 от ГПК, по което надлежно участие е взел и ответникът Община Велинград, отново чрез адв. Б..

По делото е приет Протокол № 22 от 19.10.2022 г. на Адвокатски съвет – Пловдив, видно от който по искане на адв. Г. Б. с решение на колегията на адвоката, на основание чл. 36, ал. 3 от ЗАдв, е определено адвокатско възнаграждение в размер на сумата от 154 424.05 лева с ДДС за извършените правни действия по т. д. № 173/2016 г. на ОС – Пазарджик, като процесуален представител на ответника Община Велинград. Не се спори между страните, че решението не е обжалвано и е влязло в сила.

Не е спорно между страните, че между тях не е бил сключван изричен писмен договор за правна помощ и съдействие в производството по т. д. № 173/2016 г. на ОС – Пазарджик.

Правни изводи:

Предявен е иск с правно основание чл. 422, ал. 1 от ГПК.

Отношенията между адвокат и клиент по повод оказване на правна защита и съдействие, включително процесуално представителство, се уреждат при специалната регламентация по Закона за адвокатурата. По начало законът предполага дължимото възнаграждение за положения от адвоката труд да бъде уговорено с договор (чл. 36, ал. 2 от ЗАдв), но това не е императивно изискване - договор може и да няма, без това да лишава адвоката от правото да получи възнаграждение (чл. 36, ал. 3 от ЗАдв). За разлика от пълномощното за процесуално представителство, което трябва да е в писмена форма (а устно само по изключение - чл. 25, ал. 1 и 2 от ЗАдв), за договора между адвокат и клиент не е предвидена писмена форма. Съгласието е валидно и ако не е оформено писмено. Въпросът дали договорът по чл. 36 от ЗАдв е сключен писмено и дали доказателства за наличието му са представени по делото, по което адвокатът се е задължил да оказва правно съдействие, няма отношение към въпроса възникнало ли е задължение за клиента да плати адвокатско възнаграждение и изискуемо ли е то. Възнаграждението може да бъде дължимо и тогава, когато договорът между адвокат и клиент не е в писмена форма или когато е в писмена форма, но не е представен по делото, по което адвокатът се е задължил да окаже правно съдействие. В отклонение на общото правило на чл. 286 от ЗЗД, съгласно което възнаграждение за изпълнение на поръчката се дължи само когато е уговорено, възнаграждение по договор за процесуално представителство,

сключен с адвокат, се дължи винаги и за всяка инстанция - чл. 36, ал. 1 от ЗАдв. При липса на договор или когато страните по договора не са определили размера му (както е в настоящия случай), то възнаграждението, по искане на адвоката или клиента, се определя от адвокатския съвет съгласно действащата наредба на Висшия адвокатски съвет за минималните адвокатски възнаграждения (в този смисъл Решение № 102 от 16.07.2018 г. на ВКС по гр. д. № 3762/2017 г., III г. о.).

Съгласно чл. 36, ал. 3 от ЗАдв, при липса на договор, определящ размера на възнаграждението, определянето се извършва на основа на Наредбата за установяване на минималните размер на адвокатските възнаграждения. В тази хипотеза, съдът не може да замести волята на страните по договарянето на справедливия и обоснован размер на адвокатското възнаграждение, като присъди възнаграждение, определено по Наредбата. Законът за адвокатурата и Наредбата изрично предвиждат, че липсваща воля по договарянето на възнаграждение може да бъде заместена само от Адвокатския съвет по реда на чл. 36, ал. 3 от ЗАдв. Съдът не е в правомощията си да определя размера на възнаграждението по едно правоотношение, отличаващо се с доверителния си елемент и свободата на договаряне – така Решение № 236 от 24.10.2017 г. на ВКС по гр. д. № 576/2017 г., IV г. о., Решение № 208 от 22.06.2015 г. на ВКС по т. д. № 3961/2013 г., II т. о.

В случаите, когато договорът за процесуално представителство е до окончателното свършване на делото във всички съдебни инстанции, то вземането за възнаграждение възниква от извършването на **последното** съдопроизводствено действие по делото – Решение № 224 от 11.07.2011 г. на ВКС по гр. д. № 371/2010 г., IV г. о.

Същото следва да се приеме и за случаите, когато мандатните отношения са възникнали на основата единствено на упълномощителна сделка, която овластява адвоката да осъществи процесуално представителство до окончателното приключване на делото във всички съдебни инстанции.

Въпреки че упълномощаването е едностранна сделка, която поражда материалното субективно право на представителя да ангажира със своето поведение чужда правна сфера (тази на представявания), без да създава задължения за него, упражни ли представителната си власт, пълномощникът може да се обвърже от договор за мандат, със съдържание според извършените действия в рамките на пълномощието, доколкото с конклюдентните си действия той изявява воля, която съвпада с изявената воля от упълномощителя (в този смисъл виж цитираната практика в Определение № 389 от 10.05.2022 г. на ВКС по гр. д. № 4426/2021 г., III г. о.).

При мандат за водене на делото във всички съдебни инстанции, договорът за поръчка е изпълнен с приключването му, поради което задължението за заплащане на адвокатско възнаграждение възниква от постановяването на **окончателния** съдебен акт.

Доколкото задължението за възнаграждение по договор за поръчка няма определен в закона срок за изпълнение, изискуемостта му настъпва от поканата до длъжника. В този случай, поканата прави задължението изискуемо и поставя длъжника в забава, влечаща съответните санкционни последици (чл. 84, ал. 2 от ЗЗД), но не поставя начало на погасителната давност, тъй като съгласно чл. 114, ал. 2 от ЗЗД давността тече от възникване на задължението.

По делото безспорно се установи, че с протокол № 22 от 19.10.2022 г. на Адвокатски съвет – Пловдив, по искане на адвоката Г. Б., на основание чл. 36, ал. 3 от ЗАдв, е определено адвокатско възнаграждение за осъществено процесуално представителство по т. д. № 173/2016 г. на ОС – Пазарджик в размер на сумата от **154 424.05 лева** с ДДС. От друга страна, последното съдопроизводствено действие по делото е постановяването на неподлежащото на обжалване Определение № 22 от **10.01.2018** г. на ВКС по ч. т. д. № 2622/2017 г., II т. о., с което производството по делото окончателно е приключило и от който момент е възникнало вземането за възнаграждение по договора за поръчка.

Предвид изложеното, становището на ответника, че падежът за плащане на дължимото адвокатско възнаграждение, когато не е уговорено такова, е с изпълнение на поръчката, което в случая е с подаването на частна касационна жалба вх. № 7980 от 13.10.2017 г. е неправилен, формиран в нарушение на чл. 69, ал. 1 и чл. 114, ал. 2 от ЗЗД.

Вземането за адвокатско възнаграждение по т. д. № 173/2016 г. по описа на ОС – Пазарджик е възникнало на 10.01.2018 г. с окончателното изпълнение на договора за поръчка, поради което предявеният положителен установителен иск за главницата от 124 424.05 лв. на **06.01.2023** г., респ. за главницата от 30 000 лева - на **04.01.2023** г., според правилото на чл. 422, ал. 1 от ГПК (че искът за съществуване на вземането се смята предявен от момента на подаването на заявлението за издаване на заповед за изпълнение, когато е спазен срокът по чл. 415, ал. 4 от ГПК) е в рамките на петгодишния давностен срок по чл. 110 от ЗЗД.

Неоснователно е възражението на ответника, че адвокатското възнаграждение не се дължи, тъй като същото е за извършена дейност и/или за постигнат резултат, а адвокат Б. не изразил ясно становище в подадения отговор на исковата молба, което да охранява интереса на ответника. Именно защото възнаграждението не е уговорено като резултативен хонорар по смисъла на чл. 36, ал. 4 от ЗАдв, възнаграждението на адвоката е винаги дължимо, освен в хипотезата на основателно оттегляне на пълномощията, в който случай се дължи възнаграждение само за положения труд – чл. 26, ал. 2 от ЗАдв.

Неясно е становището, че след анализ на чл. 24, ал. 1, т. 2 и 3 от ЗАдв се налагал извод, че изготвянето и подаването на отговор на исковата молба и допълнителен отговор е вид адвокатска дейност, но тя не представлява

същинско процесуално представителство пред съд. Ако страната има предвид, че възнаграждението за адвоката не е дължимо в претендирания размер поради неосъществяване на процесуално представителство в открити съдебни заседания, респ. дължимото възнаграждение е това по чл. 9 от Наредба № 1/2004 г., съдът приема следното:

Процесуалното представителство е налице, когато вместо страната и от нейно име едно друго лице извършва или приема извършени спрямо страната действия. В първия случай то е активно (подаване на искова молба, на жалба, на становища и т. н.), а във втория е пасивно (получаване на съобщения, призовки и т. н.). Процесуалното представителство се отнася до процесуални действия на страната, отправени до съда, с което тя участва в производството по делото.

Въпросите за предмета на договора за поръчка между ответника и неговия адвокат, за размера на възнаграждението и начина на плащането му са въпроси на вътрешни отношения между страните по този договор. Затова той може да е само за извършването на определени процесуални действия от страна на адвоката или за пълно процесуално представителство до приключването на производството било пред съответната инстанция, било до окончателното приключване на спора пред всички инстанции. Размерът на адвокатското възнаграждение и начинът на заплащането му също може да бъдат установени било както отделни възнаграждения за действия, които ще се извършат от упълномощения адвокат, било като едно общо такова за всички действия, които ще бъдат извършени. Във втория случай възнаграждението се определя с оглед преценката на страните по договора за поръчка какви процесуални действия ще трябва да се извършат в съдебното производство и евентуалната продължителност на същото.

Възнаграждението е дължимо дори ако не са се сбъднали очакванията за процесуалните действия, които е било необходимо да бъдат извършени и за продължителността на процеса, с оглед на които е определено същото, ако договорът между ответника и неговия довереник е сключен за процесуално представителство до приключване на съдебното производство – Определение № 670 от 19.10.2015. г. на ВКС по ч. гр. д. № 3982/2015 г., IV г. о.

В случая адвокат Б. надлежно е представлявал ответника по делото, като активно е участвал в производството, като е подал отговор на исковата молба, допълнителен отговор на ДИМ, подавал е отговори на частни жалби в обезпечителното производство и в това по чл. 248 от ГПК, поради което не може да се приеме, че същият не е осъществил процесуално представителство по делото, респ. че е налице хипотезата на чл. 9, ал. 1 от Наредба № 1/2004 г., предвиждаща възнаграждение само за изготвяне на отговор на искова молба.

От друга страна, съдът съобразява размера на възнаграждението по чл. 9 от Наредба № 1/2004 г. тогава, когато ангажира отговорността за разноси на насрещната страна при произнасянето си по реда на чл. 78 от ГПК, но не и когато се касае до вътрешните отношения между адвокат и клиент, основани

при условията на доверие и свобода на договаряне.

Искът е основателен и следва да се уважи.

По разноските:

На основание т. 12 от ТР № 4/2013 г. на ОСГТК на ВКС съдът, който разглежда иска, предявен по реда на чл. 422 от ГПК, следва да се произнесе за дължимостта на разноските, направени и в заповедното производство, като съобразно изхода на спора разпредели отговорността за разноските както в исковото, така и в заповедното производство.

Съгласно нормата на чл. 78, ал. 1 от ГПК, з аплатените от ищеца такси, разноски по производството и възнаграждение за един адвокат, ако е имал такъв, се заплащат от ответника съразмерно с уважената част от иска. Същият е представил списък по чл. 80 от ГПК, в който са отразени същите, като допълнително се претендира и договорено възнаграждение в размер на 300 лв. с ДДС за проведеното трето открито съдебно заседание, на основание чл. 7, ал. 9 от Наредба № 1/2004 г.

Искът е уважен изцяло. Претенцията за разноски е основателна, вкл. тази по чл. 7, ал. 9 от Наредба № 1/2004 г., доколкото по делото са проведени три открити съдебни заседания. Или, ответникът следва да бъде осъден да заплати разноски за заповедните производства по двете частни граждански дела в общ размер от 3 088.48 лева – държавни такси и 8 852.35 лева – адвокатско възнаграждение за оказаната безплатна правна помощ, на основание чл. 38, ал. 1, т. 3 /друг юрист/ от ЗАДв, а за исковото производство – сумата от 3 088.48 лева – държавни такси и 15 512.35 лева – адвокатско възнаграждение също за оказаната безплатна защита.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО на основание чл. 422, ал. 1 от ГПК, ч е Община Велинград, ЕИК 000351580, с адрес: гр. Велинград, ул. „Хан Аспарух“ № 35, дължи на Г. Х. Б., ЕГН *****, с адрес: гр. П., бул. **, сумата от **154 424.05 лева** (сто петдесет и четири хиляди четиристотин двайсет и четири лева и пет стотинки), представляваща адвокатско възнаграждение, определено по реда на чл. 36, ал. 3 вр. ал. 1 от ЗАДв с решение на Адвокатски съвет - Пловдив за осъществено процесуално представителство по т. д. № 173/2016 г. на ОС - Пазарджик, за което е издадена Заповед за изпълнение № 8/06.01.2023 г. по ч. гр. д. № 19/2023 г. на РС - Велинград, поправена с разпореждане № 406/21.03.2023 г. по същото дело (за главница от 124 424.05 лева, част от общ размер от 154 424.05 лева), както и Заповед за изпълнение № 3/05.01.2023 г. по ч. гр. д. № 5/2023 г. на РС - Велинград, поправена с разпореждане № 398/21.03.2023 г. по същото дело (за главница от 30 000 лева, част от общ размер от 154 424.05 лева), ведно със

законната лихва върху главницата от 124 424.05 лева (сто двацет и четири хиляди четиристотин двацет и четири лева и пет стотинки) от 06.01.2023 г. до окончателното плащане, респ. върху главницата от 30 000 (трицет хиляди) лева от 04.01.2023 г. до окончателното плащане.

ОСЪЖДА Община Велинград, ЕИК 000351580, с адрес: гр. Велинград, ул. „Хан Аспарух“ № 35, да заплати на Г. Х. Б., ЕГН *****, с адрес: гр. П., бул. ***, сумата от **3 088.48 лева** (три хиляди осемдесет и осем лева и 48 стотинки) – разноси за държавна такса в заповедното производство, на осн. чл. 78, ал. 1 ГПК.

ОСЪЖДА Община Велинград, ЕИК 000351580, с адрес: гр. Велинград, ул. „Хан Аспарух“ № 35, да заплати на адвокат С. И. С. от АК – Пловдив, с личен № 1800087740, с адрес на кантората: гр. Пловдив, бул. „Руски“ № 15, ет. 1, сумата от **8 852.35 лева** (осем хиляди осемстотин петдесет и два лева и 35 стотинки) с ДДС – разноси за адвокатско възнаграждение за оказаната безплатна правна помощ по чл. 38, ал. 1, т. 3 /друг юрист/ от ЗАДВ в заповедното производство, на осн. чл. 78, ал. 1 от ГПК.

ОСЪЖДА Община Велинград, ЕИК 000351580, с адрес: гр. Велинград, ул. „Хан Аспарух“ № 35, да заплати на Г. Х. Б., ЕГН *****, с адрес: гр. П., бул. ***, сумата от **3 088.48 лева** (три хиляди осемдесет и осем лева и 48 стотинки) – разноси за държавна такса в исковото производство, на осн. чл. 78, ал. 1 ГПК.

ОСЪЖДА Община Велинград, ЕИК 000351580, с адрес: гр. Велинград, ул. „Хан Аспарух“ № 35, да заплати на адвокат С. И. С. от АК – Пловдив, с личен № 1800087740, с адрес на кантората: гр. П., бул. „Руски“ № 15, ет. 1, сумата от **15 512.35 лева** (петнайсет хиляди петстотин и дванайсет лева и 35 стотинки) с ДДС – разноси за адвокатско възнаграждение за оказаната безплатна правна помощ по чл. 38, ал. 1, т. 3 /друг юрист/ от ЗАДВ в исковото производство, на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК.

Решението подлежи на обжалване пред Пловдивския апелативен съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Окръжен съд – Пазарджик: _____